

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• F R A M K R I S T M E N N F R A M •

66 ÅRGANG

11. FEBRUAR 1954

A V I N N H O L D E T :	NR.
PROTESTANTENE I COLOMBIA - HVA DEN ROMERSK-	5
KATOLSKE KIRKE TROR - KIRKEVIGSEL I ARENDAL -	
NOEN TREKK FRA ST. FRANCISKUS MENIGHET -	6
MÅ VI FRYKTE DJEVELEN ? - UTENLANDSNYTT	

NESTE NUMMER KOMMER 25. FEBRUAR 1954

VÅRE KIRKER Gudstjenester på søn- og helligdager

OSLO

St. Olavs kirke, Akersv. 1.
Sokneprestkontoret, tlf. 41 41 61.
(Prestegd. og Biskopen 42 52 87.)
Kl. 7: Stille messe.
Kl. 8.30: Fromesse m. preken.
Kl. 9.45: Low Mass. English Sermon.
Kl. 11: Høymesse m. preken.

St. Hallvards kirke, Urtegt. 29.
Soknepresten, tlf. 68 08 68.
Kl. 8: Fromesse.
Kl. 10.30: Høymesse m. preken.
Kl. 19: Aftenmesse.

St. Dominikus kirke, Neuberggt. 15.
Dominikanerne, tlf. 44 23 24.
Kl. 8.15: Fromesse.
Kl. 9.30: Stille messe m. fransk preken.
Kl. 10.30: Høymesse m. preken.

Grefsen kapell, Gladsveg 23.
Prestegården, tlf. 38 02 87.
Kl. 9.30: Høymesse.

Vår Frue Villars kapell,
Ullernchaussen 52, Smestad (Montebello).
Prestegården, tlf. 55 81 21.
Kl. 8.30: Høymesse.

Lunden kapell, Trondheimsv. 309.
Tlf. 37 78 68.
Kl. 8: Høymesse.

ARENDAL:

St. Fransiskus kirke, Tyholmen.
Soknepresten, tlf. 2209.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.45: Høymesse.

BERGEN:

St. Paul kirke, Christiesgt. 16.
Soknepresten, tlf. 15 410.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

DRAMMEN:

St. Laurentius kirke, Cappelensgt. 1.
Soknepresten, tlf. 2019.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

FREDRIKSTAD:

St. Birgitta kirke.
Soknepresten, tlf. 1438.
Kl. 8.15: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

HALDEN:

St. Peter kirke, Kr. V.s pl. 1.
Soknepresten, tlf. 1168.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

HAMAR:

St. Torfinn kirke, Torggt. 113.
Soknepresten, tlf. 1751.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 11: Høymesse.

HAUGESUND:

St. Josef kirke, Haraldsgt. 21.
Soknepresten, tlf. 3195.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 11: Høymesse.

HØNEFOSS:

St. Theresia kirke, Vesterntangen.
Soknepresten, tlf. 266.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

KRISTIANSAND S.:

St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3.
Soknepresten, tlf. 4225.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

LILLESTRØM:

St. Magnus kapell, Halvdansgt. 5.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 11.15: Høymesse.

PORSGRUNN:

Vor Frue kirke, Sverresgt.
Soknepresten, tlf. 50 793.
Kl. 7.45: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

STABEKK:

Jesu Hjerter kapell, Nyv. 17.
Soknepresten, tlf. 53 77 35.
Kl. 9.05: Fromesse. Kl. 10.45: Høymesse.

STAVANGER:

St. Svithun kirke, Dronningsgt. 8.
Soknepresten, tlf. 25 534.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

SYLLING:

St. Hallvard kapell.
Presteboligen, tlf. 9028.
Kl. 9.30: Høymesse.

TØNSBERG:

St. Olavs kapell, Sandefjordgt. 1.
Soknepresten, tlf. 12 238.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.45: Høymesse.

Liturgisk kalender:

SØNDAG 14. FEBRUAR: *Søndag Septuagesima*. Ep. I. Kor. 9, 24—27; 10, 1—5. Ev. Matt. 20, 1—16. *Mandag*: Faustinus og Jovita, martyrer. *Tirsdag og onsdag*: Ferialdager. *Torsdag*: Simeon, bisk., mart. *Fredag*: Ferialdag. *Lørdag*: Marias løsdagsmesse.

SØNDAG 21. FEBRUAR: *Søndag Seksagesima*. Ep. II. Kor. 11, 19—33; 12, 1—9. Ev. Luk. 8, 4—15. *Mandag*: Petri bispestol i Antiokia. *Tirsdag*: Peter Damian, bisk., bekj., kirkelærer. *Onsdag*: Matthias, ap. *Torsdag og fredag*: Ferialdager. *Lørdag*: Gabriel av Pasjonistenes orden.

SØNDAG 28. FEBRUAR: *Søndag Quinquagesima*. Ep. I. Kor. 13, 1—13. Ev. Luk. 18, 31—43.

ST. OLAV

Redaksjon, ekspedisjon og forlag: Akersv. 5, Oslo. Telefon 42 37 43. Kl. 9—16. Mandag, lørdag: Kl. 9—13.
Abonnementspris: Kr. 15.00 pr. år; for utlandet + porto kr. 2.40. Girokonto nr. 15986.
Abonnement tegnes i ekspedisjonen og på ethvert postkontor.
Annonser må være innsendt innen onsdag aften uken før utgivelsesdatoen (angitt på 1. om-slagsside).

Hovedkomitéen for

KATOLSK FLYKTNINGEARBEID

kan igjen ta imot brukte klær og sko til fordeling blant vanskeligstilte flyktninger.

Innlevering kan skje til resepsjonen, St. Josephs Institutt, Akersv. 5, Oslo.

OSLO KATOLSK UNGDOMSLAG

arrangerer åpent møte i foreningslokalet, Akersv. 5, søndag 14. febr. etter andakten.

Foredrag ved cand. jur. Helge Røstad: *Kirkens stilling til den totale krig*, med påfølgende diskusjon. Kunstnerisk underholdning ved pater Thoralf Norheim, O.P.

Entré kr. 1. Vel møtt. Styret.

DOMINIKANERNE

FOREDRAGSAFTENER I

St. Dominikus kirke, Neuberggt. 15

1. serie 1954.

Tirsdag 16. februar kl. 20: «Den katolske diktnigen og nordiske kritikere», ved pater H. Rieber-Mohn.

Tirsdag 23. februar kl. 20: *Litteratur-aften*:

Einar Molland: «Konfesjonskunnskap» ved pater Finn Thorn.

K. E. Skydsgaard: Ja og Nej. Til forståelse af Forholdet mellem Katolicisme og Protestantisme, ved pater H. Rieber-Mohn.

Orgelmusikk ved pater Th. Norheim.

Hva er underforsikring?

Hvis forsikringssummen er lavere enn verdien av Deres innbo risikerer De å ikke få full erstatning. La ikke dette hende Dem.

Gulli & Rokk

Assuransse

Stortingsgt. 22

Sentralbord 33 44 00

OSLO

FYRINGSOLJE

brukes av

Bispegården
St. Josephs Institutt
Vor Frue Hosp. Nerveavd.
St. Dominikus kirke. } Oslo
St. Elisabethsøstrenes
Pleiehjem
Sta. Katarinahjemmet.
St. Pauls Kirke }
Moderhuset } Bergen
Florida Sykehus }
Øyenklinikken }
St. Josephs Hospital, Drammen
St. Torfinns Klinik, Hamar
St. Fransiskus Hosp., Hønefoss.

*

Ved bestilling av olje: Oslo 68 34 66
Service: Oslo 56 35 92

Protestantene i Colombia

Tusenvis av katolske prester og ti tusener av katolske ordenssøstre er i dag prisgitt en uviss skjebne i fengsler og slaveleire i landene bak jernteppet, hvor kirkehistoriens verste kristenforfølgelse raser. Troende i alle aldre er utsatt for den brutaleste åndelige voldtekt, og kulturverdier og kulturinstitusjoner som det har tatt århundrer å bygge opp, raseres. Martyrenes tall går opp i hundretusener. Verdenspressen som synes å ha ubegrenset spalteplass når det gjelder å referere en Rita Hayworth's ekteskapelige eskapader og lignende skandaler fra døgnflueberømteters privatliv, har forholdt seg så forbausende taus til det blodige verdenshistoriske drama som utkjempes i landene bak jernteppet, at denne taushet er blitt betegnet som en sammensvergelse. Bortsett fra få unntagelser er denne taushet også den protestantiske verdens. I stedet for å manne seg opp til protester synes den å ha vært på jagt etter angrepspunkter på den Kirke som med store og blodige ofre også fører de protestantiske kristnes kamp bak jernteppet. I Colombia i Syd-Amerika mener man å være kommet over et tilfelle av katolsk forfølgelse av protestanter, og denne angivelige forfølgelse har åpenbart smakt så godt at man likefrem har gitt seg til å drøytigge den. Til tross for at vi tidligere i «St. Olav» har redegjort for denne «forfølgelse», gir vi derfor ordet til den engelske journalist Michael Derrick som har undersøkt forholdene og som vet hva han skriver om. — Vi har hentet artikkelen fra «The Tablet».

Det finnes 21 republikker i Syd-Amerika. I alle disse republikker står Den katolske kirke meget sterkt. Andre kristne samfunn utgjør ubetydelige minoriteter. I alle drives det protestantisk misjonsvirksomhet av folk som hovedsakelig er kommet fra De forente stater. I en av disse republikker, og bare i en, fortelles vi nå, at katolikkene forfølger protestantene. En strøm av meldinger sendes fra Colombia om angivelige forfølgelser, og disse meldinger blir trodd av protestanter i andre land som ikke kjenner forholdene, og som derfor beskylder Kirken for intoleranse. Men det sier seg jo selv at når slike meldinger kommer fra bare en av republikkene i Syd-Amerika, må det der foreligge forhold som har skapt en situasjon som er særegen for denne ene republikk. I stedet for straks å gå til angrep på Den katolske kirke på grunnlag av disse meldinger, burde man undersøke denne republikks politiske historie. Bare derved vil man finne forklaringen på det som har skjedd i Colombia.

Colombias tragedie er at landet har to politiske partier — de konservative og de liberale, betegnelser som ikke må oppfattes som i Europa — som ikke kan samarbeide. For Den katolske kirke har det vært mulig å samarbeide med de moderate elementer i begge partier til tross for at det liberale

parti som i alle romanske land sleper på anti-religiøse tradisjoner. Mange katolikker, til og med biskoper, er utgått av tradisjonelt liberale familier og mange av de liberale regjeringers medlemmer har vært praktiserende katolikker. Ulykken er at ingen av partiene vil avfinne seg med rollen som konstitusjonelt opposisjonsparti.

Etter at de liberale hadde hatt makten i 16 år, ble det valgt en konservativ president i 1946, ennå mens liberalerne hadde flertallet i parlamentets begge kamre. Da ledelsen av det liberale parti falt i hendene på et ærgjerrig og ytterliggående medlem, Jorge Eliecer Gaitan, var alle klar over at freden ikke hadde noen sjanse. Gaitan ble myrdet den 9. april 1948. Dette mord ble foranledningen til et terrorvelde som særlig tilføyet hovedstaden Bogota store skader. Mord, ildspåsettelse og plyndring hørte til dagens orden. Fengslene ble åpnet og mange av forbryterne lyktes det ikke å innfange. Opptøyene ble brakt under kontroll i byene, og de mer moderate elementer blant de liberale avfant seg med et konservativt styre som mer og mer antok karakteren av et diktatur. Men de ytterliggående radikalerne som ble støttet av kommunistene, tok sin tilflukt til landsbygden og i fem år, fra 1948 til 1953, drev disse *bandaleros* en blodig geriljakrig som krevde 20 000 ofre og som la hjemmene til 400 000 mennesker i grus. Det konservative parti ble stadig mer intolerant, og først etter at det i juni i fjor lykkedes å styrte regjeringen ved et militærkupp, kunne lov og orden litt etter litt gjenopprettes.

Den general som gjennomførte kuppet var katolikk, og han måtte gå hardt fram for å få gjenopprettet ro og orden. Men hans handlinger kan man ikke legge Kirken til last. Landets politiske styre bærer hele ansvaret for den politiske forfølgelse som har funnet sted, og som i en årrekke hadde karakteren av borgerkrig.

Nå var det imidlertid for lett å identifisere protestantene med de s.k. *bandaleros*, da de ikke hadde lagt skjul på sin sympati for dem. Protestantene i Colombia har nemlig alltid vært alliert med den ytterliggående radikalisme, formodentlig fordi den har vært anti-klerikal. Den 16. mars gjenga dagsavisen *El Tiempo* i Bogota en melding fra United Press som gjenga en uttalelse av rådgiveren for Den syd-amerikanske komité i National Council of Churches i De forente stater, dr. Alberto Rambao: «Den religiøse forfølgelse i Colombia er verre enn i Spania (sic!) fordi politiske spørsmål spiller en rolle.....

Hva den romersk-katolske kirke tror

Av dominikanerpater Finn Thorn

Holdt i Kringkastingen 5. febr.

Religion er ikke først og fremst en trang, et behov hos mennesket som må tilfredsstilles. Religion er å vise Gud den ærefrykt, tilbedelse og lydighet som tilkommer ham som alle tings opphav og skaper. Men da blir det første spørsmål som melder seg: Kan vi med sikkerhet vite noe om Gud, og om den rette dyrkelse av ham? M.a.o. gis der en religion som er hele menneskehetens ene sanne religion?

Fra religionshistorien kjenner vi de mest forskjelligartede religionsformer, og en like stor variasjon i oppfatningen av et guddommelig vesen. Religiøs kultus har vært viet både planter og dyr, de avdødes

ånder, gudebilleder osv. I forestillingene om Gud har vi hele skalaen fra troen på flere guder til troen på den ene sanne Gud.

Kristendommen betegner noe helt nytt og enestående i menneskehetens religiøse historie. Den gjør krav på å være en overnaturlig åpenbaringsreligion. I Johannes-evangeliets første kapitel formuleres det slik: «Gud selv er der ingen som noensinne har sett, men en enbåren Guds-Sønn, han som sluttes i Faderens favn, han har gitt oss begrep om ham.» (1. 18.)

Samtidig som kristendommen hevder å være et

Protestanten i Colombia er automatisk liberaler.»

Med andre ord: alle regner som en selvfølge med at protestanten i Colombia har tilknytning til politikken. Når så de politiske sammenstøt antar en alvorlig karakter, kan det derfor ikke forbause noen at protestantene blir innblandet. Utenriksministeren, jr. *Evaristo Sourdis*, skrev den 20. april 1950 til Colombias ambassadør i Washington, dr. *Zuleta Angel*, i forbindelse med klager over forfølgelse av protestanter i Colombia følgende: «Det er en kjensgjerning at på steder hvor presbyterianerne har tilhengere disse ved en beklagelig hendelse nesten uten unntagelse er knyttet til liberalerne. Når de så faller som offer for politiske sammenstøt, forsøker de å utlegge det som religiøs forfølgelse.»

Det finnes ingen som betrakter den krig som fant sted — og en virkelig krig var det — som en religionskrig. De som nå sender ut meldinger om angivelige forfølgelser av protestanter, unnlater merkelig nok å nevne at Colombia har vært hjemsøkt av 5 års borgerkrig. Det finnes heller ingen som påstår, at det fant sted noen forfølgelse av protestanter før denne krig tok til. Det er jo da nokså merkelig at den forfølgelse som protestanter er utsatt for av politiske grunner, skal legges Den katolske kirke til last. Det har vært protestanter i Colombia i flere hundre år. De ble sikret full religionsfrihet i forfatningen av 1936, og fram til 1948 er det ingen så vidt vi vet, som har hatt grunn til å beklage seg. Alt snakk om religionsforfølgelse skyldes at man ikke sondrer mellom de politiske og religiøse elementer i en komplisert situasjon.

Dette er ikke hele historien om klagen over forfølgelse av protestanter i Colombia, men det er hele historien om de forhold som har bevirket at situasjonen er en annen i Colombia enn i de andre syd-amerikanske republikker. Protestantiske «misjonærer» fra De forente stater har lenge vært sett på med harme, fordi man har hatt dem mistenkt for å by fram en evangelisk variant av det gamle «dollar-diplomati». Og mange katolikker har tatt forargelse av den måten protestantene går fram på. Man har bl. a. engasjert frafalne katolske prester, hvilket katolikkene har følt seg dypt krenket over. En del av den protestantiske litteratur som spres i store kvan-

ta av organisasjoner som åpenbart har nok penger til rådighet, er av det avlegse slag, hvor man ikke er så interessert i å drive propaganda for et annet syn som i å fordømme Messen og sakramentene, Jomfru Maria og Kirken og i det ordelag som er dypt sårende for katolikkene. Professoren ved Jesuittenes universitet i Bogota, pater *Eduardo Ospina*, S.J. skrev således følgende i *Revista Javeriana* for juli 1952:

«Grunnen til den sterke anti-protestantiske reaksjon er karakteren av den protestantiske propaganda. For det første fordi de hevder at de er kommet til Colombia for å forkynne evangeliet for oss. Om de den gang de kom til landet i 1856, hadde slått seg ned blant de på den tid ville stammene i Ptumayo og Goajira, ville vi ha trodd at de var kommet for å forkynne evangeliet der hvor det ikke var kjent. Men de slo seg ned midt i Bogota. Denne enkle kjensgjerning forteller oss at enten kom de ikke for å forkynne evangeliet, eller at de tror at vi katolikker ikke kjenner det. En slik holdning kan bare fremkalle stolt forakt overfor protestantene.»

Nå er det imidlertid ikke bare katolikkene som harmes over den virksomhet som drives av ekstreme protestanter. Baptistenes organ i Bogota *Baptist Herald* skrev i sitt nummer for mars 1947 på side 8, altså før urolighetene tok til, følgende:

«I Syd-Amerika har vi i noen år hatt kolportører av religiøse bøker som kaller seg Jehovas vitner, av og til Bibel-studerende. Arbeidet til disse folk består i å selge bøker og pamfletter som er utgitt av Vaktårnet i Brooklyn. Det er en skam at så mange alvorlige mennesker i god tro driver med slike boksalg for å gjøre kjeltringer rike.»

Vi har ikke nevnt dette som noe der kan rettferdiggjøre forfølgelse, men det forklarer meget av bitterheten og harmen. Det vi har nevnt gjelder for alle republikkene i Syd-Amerika, hvor kritikken av den protestantiske «misjonsvirksomhet» er alminnelig, og hvor protestantene stadig klager over at de møtes med fiendtlighet, men hvor ennå ingen har dristet seg til å tale om forfølgelse. Protestantene ville handle klokt i å undersøke forhold det klages over, før de retter sine anklager mot andre.

Michael Derrick.

guddommelig inngrep i historien, knytter den sin tilblivelse til konkrete og kontrollerbare historiske personer og begivenheter. I et av de eldste kristne kildeskrifter, Paulus' første brev til menigheten i Korint, som vi med sikkerhet kan datere til år 56—57, omtales det som en historisk kjensgjerning at Jesus fra Nasareth etter sin død viste seg levende for en rekke navngitte personer. Det er på denne tro på Kristi oppstandelse at den kristne religion er blitt til. I dette faktum ser kristendommen et overnaturlig bevis på at Jesus Kristus var den han ga seg ut for å være: Guds Sønn som har åpenbart for menneskeheten hvem og hva Gud er, og hva menneskene skylder ham, og hvordan de skal dyrke ham. M.a.o. Kristi religion er den ene sanne religion.

Kirken er Jesus Kristus selv — utbredt og meddelt til menneskene.

Godtar vi disse premisser, nemlig at kristendommen er åpenbaringsreligion, så følger denne konklusjon av seg selv: Kristus, Guds Sønn, må ha gjort noe bestemt og konkret for at hans religion, hans åpenbaring av Gud, skulle bli bevart uforfalsket, og nå fram til alle mennesker gjennom alle tider. Etter katolsk oppfatning er *Kirken* den institusjon Kristus har stiftet for å være det grunnlag hele åpenbaringen hviler på. Apostelen Paulus uttrykker dette ved å si at Kirken er «sannhetens støtte og grunnvoll». (I. Tim. 3, 15.)

Jeg kan ikke i detaljer gå nærmere inn på hvordan vi katolske kristne begrunner vår tro på kirken som Kristi åpenbarings bærer og forvalter i verden. Jeg må nøye meg med å skissere at blant den skare av mennesker som fulgte Kristus de tre år han vandret om i Palestina, valgte han 12 menn som han utstyrte med særlige fullmakter og nøyaktige påbud om å fortsette hans gjerning etter at han selv var gått bort. Til Peter sa han: «Du er Peter, klippen, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrikets porter skal ikke få makt over den. Jeg vil gi deg nøklene til himlenes rike, og hva du binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og hva du løser på jorden, skal være løst i himmelen.» (Mat. 16, 18.) Vi kan også minne om hans ord til alle de 12 apostler: «Likesom Faderen har sendt meg, sender jeg dere.» (Joh. 20, 21.) Og hans siste befaling til dem lød slik: «Gud har overdratt til meg all makt over himmel og jord. Derfor skal dere gå ut over grensene og få folk av alle hedninge-nasjoner til å slutte seg til meg ved å døpe dem til å tilhøre Fader, Sønn og Helligånd, og ved å lære dem å overholde alt det jeg har pålagt dere. Og jeg selv — jeg er med dere i all fremtid, så lenge verden står.» (Mat. 28, 19.)

Det er katolsk tro at Roms biskop, som Peters etterfølger, i dag forvalter de fullmakter Kristus ga Peter. De andre biskoper fortsetter i forening med ham, og under hans ledelse, de funksjoner Kristus påla de 12 apostler. Fra apostelkretsen om Jesus er kirken således vokset til det verdensomspennende samfunn vi kaller den romersk-katolske kirke. Den er romersk fordi den lever på forjettelsen fra Kristus til Roms første biskop om at han skulle være den grunnsten som kirken skulle bli stående på, og den er katolsk, dvs. alminnelig, universell, fordi den omfatter alle folk og raser verden over i én felles tro

og én felles gudsdyrkelse. Kirken er således inkarnasjonens forlengelse, Kristi nærvær iblant oss i dag. Klart og konsist har Bossuet formulert dette slik: «Kirken er Jesus Kristus selv, men Jesus Kristus utbredt og meddelt til menneskene.»

Kirken som det ufeilbare

Hvis kirken er det vi katolske kristne tror at den er, en guddommelig institusjon i hvilken Kristus lever og virker iblant oss i dag, så er dens lære Kristi lære. Men da må Kristus ha utstyrt kirken med en garanti mot å ta feil i det den lærer. Denne garanti er det ufeilbare lære-embete. Det består i under bistand av den Hellige And å bevare åpenbaringen uforandret, og tolke den ufeilbart. Dette gjelder åpenbaringen såvel i dens muntlige som dens skriftlige form. Hva den kristne åpenbarings skriftlige nedslag angår så eksisterte der innen utgangen av det 1. århundre en rekke skrifter, både evangelier, brever og apostelakter, langt flere enn de 27 skrifter vi i dag har i det Nye Testamente. I denne masse skrifter er der foretatt et utvalg. Utvalget av de skrifter som er blitt godtatt som autentiske og inspirerte skrifter er foretatt innenfor kirken. Det er således kirken som står som garant for disse skrifter. Slik er det ikke Skriften som har skapt kirken, men Skriften er blitt til innenfor kirken som et uttrykk for dens tro og forkynnelse. Den katolske kirke legger derfor sterk vekt på at den Hellige Skrift leses og tolkes i overensstemmelse med den kirkelige overlevering i hvilken den er blitt til.

Det kirkelige lære-embete utfører sin funksjon først og fremst ved den alminnelige kirkelige forkynnelse, samt — når særlige omstendigheter gjør det nødvendig — ved offisielle kirkelige læreavgjørelser. Når kirken gjennom et kirkemøte, eller ved en autoritativ pavelig læreuttalelse, formulerer en kristen sannhet — det vi kaller et dogme — er det aldri tale om en *ny* sannhet eller en *ny* åpenbaring, men om en dypere innsikt i den én gang for alle gitte guddommelige åpenbaring fra Kristus og apostlene. Det som derfor noe feilaktig kalles *nye* dogmer — som f. eks. de siste dogmene om Jomfru Maria — er i virkeligheten gamle kristne sannheter som først etter en lang modningsprosess er nådd fram til en endelig og helt tilfredsstillende kirkelig formulering. Slik kan vi tale om en utvikling, ikke i selve åpenbaringen, men i kirkens forståelse og fremstilling av åpenbaringen.

Den katolske kristne bygger altså sin tro på at kirkens lære er Kristi egen lære. I stedet for nå å gi en teoretisk fremstilling av de forskjellige ledd i den katolske tro foretrekker jeg å gi en kort beskrivelse av hvordan denne tro funksjonerer i praksis. Jeg vil da peke på parallellen mellom det naturlige menneskeliv og det overnaturlige kristne liv.

Troens funksjon - Kirkens syv sakramenter

At et menneske fødes til verden betyr at en ny individuell menneskenatur begynner å utfolde sine evner og anlegg. Gjennom en lang legemlig-sjælelig prosess vokser barnet til et modent fornuft- og viljebegavet menneske. Parallellt til dette har vi den åndelige fødsel som skjer i dåpen. Dåpen er en guddommelig handling som fornyer og omskaper mennesket. Det nyfødte menneskebarn blir et Guds barn,

Noen trekk fra St. Franciskus menighet i Arendal

Av frøken Sigrid Boe

utrustet med nye overnaturlige evner. Det nye liv det får del i kalles nådens liv, fordi det er en gave fra Gud som går forut for all menneskelig fortjeneste eller verdighet. Det er Kristi frelseverk som alene er opphavet til menneskets nye kår som Guds adoptivbarn. De nye overnaturlige evner er først og fremst troen som setter fornuften i stand til å gripe åpenbaringsens guddommelige sannheter, og kjærligheten som retter viljen mot Gud som livets sanne og egentlige mål.

Etter en lang utviklingsprosess skal det døpte menneske nå fram til full kristen modenhet i en sann tro og en levende, aktiv kjærlighet til Gud og sin neste. Denne vekst i det kristne liv skjer under bistand av nye guddommelige handlinger. Ved overgangen fra barn til voksen får den katolske kristne del i feringens eller konfirmasjonens sakrament. Da blir han — for å bruke et uttrykk fra den Hellige Skrift — «ikledd Guds fulle rustning». (Ef. 6, 11.) Han er nå i stand til med Guds hjelp å ta opp kampen for sann menneskelig og kristen livsførsel. Samtidig gjør han den erfaring at onde krefter både i ham selv og i verden omkring søker å hindre gudslivets vekst i ham. I kampen mot synden har den katolske kristne en mektig hjelp i skriftemålets sakrament. Som en lege tar seg av sykdommene i det naturlige liv, tar presten i skriftestolen seg av sykdomssymptomene i det overnaturlige liv. Gjennom resten som sitt redskap er det Kristus selv som edblir å si til menneskene: «Jeg tilgir deg dine synder. Gå bort, og synd ikke mer.»

Ingen vekst uten sunn næring. Det overnaturlige livs viktigste åndelige næringsmiddel er det Livets brød som meddeles i alterets sakramente. Det er intet usedvanlig i at en katolsk kristen daglig går til Herrens bord.

Den kristnes livskamp når sin klimaks da det siste og avgjørende ja eller nei til Gud sies på evighetens terskel. Da styrkes den kristne ved en siste guddommelig håndsrekning, sykesalvingens sakrament.

Slik blir enhver katolsk kristens liv fra fødsel til gravens rand bistått av fem guddommelige hjelpemidler eller sakramenter. Men mennesket lever ikke bare sitt individuelle liv. Mennesket er av naturen et sosialt vesen som lever i fellesskap med andre. Det tilhører en familie, og som regel stifter det også selv sin egen familie. Og ethvert menneske lever i et større og ordnet samfunn. Det samme gjelder for det overnaturlige liv. Ekteskapets sakrament, og prestevielsens sakrament er de to «sosiale» sakramenter som ordner familielivet, og felleslivet i kirkesamfunnet.

Slektslivet, det seksuelle liv, er ikke noe som er den kristne fremmed. Gud har skapt mennesket mann og kvinne. Det seksuelle er derfor en Guds gave. Men på dette felt er der særlige vanskeligheter som legger seg i veien for full harmonisk livsutfoldelse. Her gjør de onde egoistiske tilbøyeligheter seg ofte sterkt gjeldende. Det er ekteskapets sakrament som virker åndelig fornyende og bevarende i ektefellenes liv, slik at kjærligheten og ikke driften blir det primære i det seksuelle samliv.

Prestevielsens sakrament ordner kirkens gudstjenestelige liv, og konstituerer dens styre, dens hierarki. Den sentrale gudstjenestelige handling er messeofferet som til tidenes ende aktualiserer og gjør nærværende det ene sanne offer, Kristi offer

Da jeg i februar 1895 i et brev til vår daværende overhyrde, biskop Fallize, meddelte ham min overgang til katolisismen, skrev han i sitt meget vennlige brev tilbake at han håpet om ikke altfor lang tid å åpne en stasjon for vår hellige Kirke i Arendal.

Det tok dessverre lengre tid før biskopens håp og ønske skulle gå i oppfyllelse, da det først i 1911 ble til virkelighet, og et lite beskjedent gudshus kunne åpnes. Der bød seg nemlig en anledning til å få kjøpt en prektig eiendom midt i byen, og den ble da kjøpt for 28 000 kr. Eiendommen hadde et stort beboelseshus som kunne bli til kapell, og en liten kontorbygning som passet som en beskjeden

på Golgata for verdens frelse. Kirkens styre består i paven som hele verdenskirken synlige overhode, biskopene som ledere for de forskjellige kirkeprovinser rundt om i alle verdensdeler, prestene i spissen for menighetene, og hver enkelt prest i kontakt med hver enkelt kristen ved forkynnelsen på prekestolen og sjelesorgen i skriftestolen. Så krevende er prestens oppgave at kirken ønsker at den som mottar prestevielsens sakrament gir avkall på ekteskapets sakrament. Ikke fordi de er uforenlige, men fordi de hver for seg stiller krav som best løses uavhengig av hverandre.

Slik gir de syv sakramenter et tverrsnitt av den katolske kristnes trosliv slik det utfolder seg såvel individuelt som sosialt innenfor den kirkelige ramme Kristus har gitt sin religion.

Det kristne ideal som livssyntese

Dette at det kristne liv slik utfolder seg under den Hellige Ånds innflytelse i slekt etter slekt, det er det vi dypest sett forstår med det vi kaller den kirkelige overlevering. Tradisjonen fra Kristus og apostlene går som en livgivende strøm gjennom menneskeheten, og når fram til alle mennesker av en god vilje, — også til dem som i god tro og uten personlig skyld befinner seg utenfor Kristi kirkes synlige ramme. Gud er alle menneskers far, og kirken er alle menneskers åndelige mor, — mor også for dem som ikke vedkjenner seg henne. For alle har hun håp om deres evige frelse. —

Vi sa at der var en parallell mellom det naturlige menneskeliv, og det overnaturlige kristne liv. Riktige er det å si at det kristne liv er selve menneskelivet foredlet og opphøyet til et overnaturlig plan. Det kristne ideal er en livssyntese der det menneskelige og det guddommelige er smeltet sammen til en harmonisk humanistisk-kristen livsholdning. Det er sjelden idealet virkelig gjøres helt i dette liv. Den kristne helgen er en slik virkeliggjørelse av den katolske tro. Men de aller fleste kristne må først gjennom skjærsildens lutring før de når fram til det som er målet for menneskeens liv: det evige fellesskap med Gud.

Finn Dominique Thorn. O. P.

liten prestegård. Biskop Fallize var som kjent en meget praktisk mann, og gikk straks i vei med å la innrede de forskjellige bygninger til sine respektive gjøremål, så vi i november 1911 hadde den glede at innvielsen fant sted.

Da menigheten på den tid bare besto av to katolikker — en franskfødt dame og undertegnede — var det ikke meget å begynne med, og det var derfor spennende hvordan innvielsen av det hele skulle forløpe. Katolisismen var for de fleste arendalitere et ukjent og miskjent begrep, og de fleste hadde knapt nok sett en katolsk søster, så jeg tør si det vakte en del oppsikt da jeg med søstrene foretok de forskjellige innkjøp til hospitalet i byens forretninger.

Både pastor Kjelstrup, som skulle bli vår første sokneprest, og søstrene kom den 26. oktober, og ankomsten var nokså dramatisk — især for søstrenes vedkommende, da det var et forrykende uvær med storm og regn på den lange sjøreisen fra Bergen, så de kom nokså forkomne med delvis våt bagasje sent om aftenen samme dag til et så godt som tomt hus. Men våre søstre er jo ikke av den slags som gir opp, så allerede neste morgen tok de fatt med godt humør for å få alt i orden til innvielsen som var fastsatt til den 12. november.

Den forhenværende havepaviljong var virkelig blitt til et pent, om enn meget beskjedent gudshus, da klokken i tårnet, som var blitt innviet dagen før, kalte til innvielsen og vår første høymesse. Til denne høytid kom alle innbudte med amtmann og legemyndigheter i spissen, og vårt lille kapell ble fylt til siste plass. Pontifikalmessen var jo selvfølgelig noe fremmedartet for forsamlingen, men den var verdig og vakker, og vi få katolikker var takknemlig og glad over å ha fått vårt første gudshus i vår kjære by med alle de verdier det innebærer for en katolsk kristen.

I dagene som fulgte, hadde søstrene mottagelse med middag, den ene dag for myndighetene, leger og andre interesserte, og den annen dag for byens damer, som med megen interesse så de første sykestuer som søstrene allerede hadde fått innrettet.

Søstrenes virke i Arendal var jo for så vidt et pionerarbeide, for på den tid var der i vår by bare et lite privat sykehus, og en privat sykepleierske var jo nesten ikke å oppdrive før våre søstre også påtok seg å pleie syke i hjemmene når tiden så vidt tillot det.

I 1932 fikk søstrene ferdig sitt nåværende vakre, store hospital — høyt ansett og søkt av byens befolkning.

På eiendommen fantes også et uthus med stall, høyloft m. v., og dette uthus ble forandret og utnyttet på beste måte til bl. a. betjeningsrom, og ettersom menigheten vokste, trengtes der både skole og foreningslokale, så i dette uthus ble disse behov dekket. Da vi altså feiret vår første juletreffest i vårt foreningslokale i den forhenværende stall i uthuset, så var det med glede vi tenkte på den symbolske sammenligning med gleden i Betlehems stall da Frelseren ble født. Dette foreningslokalet fikk vi

etterhvert laget til et virkelig pent og meget brukbart samlingssted som gjorde god nytte like til uthuset måtte rives, da det nye hospital skulle bygges. Vi ble da igjen husløse på det gebet inntil man igjen i 1936 kunne ta i bruk en nybygget og helt moderne skole på den øvre del av eiendommen, hvor der foruten skolerom også ble plass til et stort, nytt foreningslokale.

Vår første sogneprest, mgr. Kjelstrup, var besjelet av den største nidkjærhet for å få vår kirke kjent, og å få de mange meningsløse fordommer mot den til å forsvinne, og hans virksomhet kunne allerede de første årene oppvise resultater med ikke få konversjoner.

Vi har all grunn til å glede oss over denne utvikling, som også har fortsatt i de forløpne år. Vår menighet er nå så tallrik at vårt lille kapell var helt sprengt.

Det er derfor med stor glede og dyp takknemlighet vi idag har fått innviet vår nye vakre St. Franciscus Kirke, som vil gi god plass for vår menighets ca. 100 medlemmer.

Norske lesninger eller norsk messe?

I St. Olav nr. 46/47—1953 hadde sogneprest dr. G. Vranken, Haugesund, en omtale om. Den liturgiske kongress i Lugano i september. I et brev til redaksjonen peker hr. Johan Kaplanski, Oslo, på at omtalen ga grunn til tvil i spørsmålet om bruk av folkesproget i messen, idet benevnelsene «Lesninger» og «Messens innledende del» ble brukt om hverandre. Hans spørsmål lyder derfor:

«Menes det bruk av folkesproget i hele messens innledende del, eller er det begrenset til epistel — evangelium og eventuelt orasjonen (bønnen)?»

På dette svarer sogneprest Vranken:

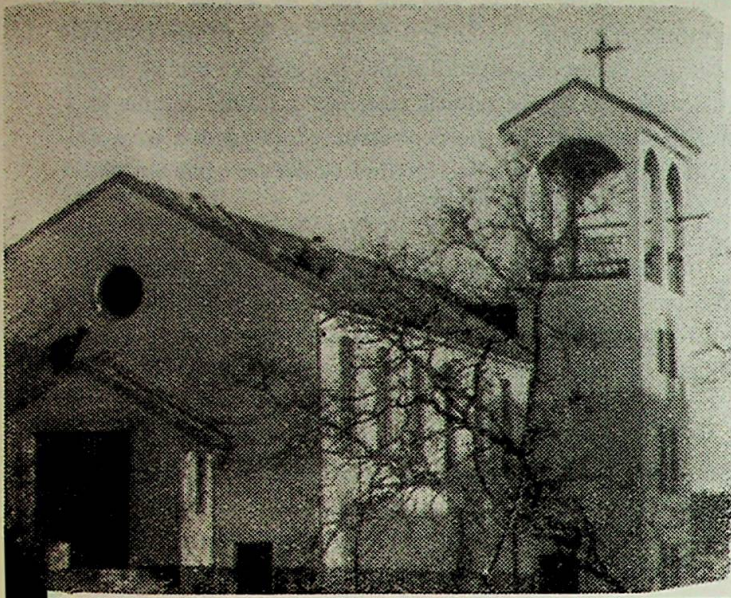
1) Lesningene, Ordets forkynnelse, er det viktigste element i hele denne innledende del av messen. En kan se dette meget tydelig i de tilfellene hvor vi ennå har flere lesninger: imbrelørdag, langfredag, påskenatt. Der får vi gjentatte ganger bibellesning — sang — avsluttende orasjon. Kardinalen kaller derfor messens innledende del «ORDETS liturgi» og sier bl. a. at de troende der får del i «brødet som er Guds Ord», slik som de i «NATT-VERDENS liturgi» får del i det eukaristiske brød. (Sml. Thomas a Kempis, Kristi Etterfølgelse, IV. bok, kap. 11: «Kristi Legeme og Den hellige skrift», avsn. II og III!)

2) Lesningene er det element som *lettst* kan holdes på morsmålet. Kongressen i Lugano har visstnok også drøftet de problemer som en *total* oversettelse av messens innledende del medbringer. Der ble gitt demonstrasjoner med grammofonplater med tre forskjellige løsningsforsøk for *sangdelene*: en tysk oversettelse på gregoriansk melodi — en fransk salmeoversettelse med egen melodi (svarende til rytmen i de moderne sprog) — tyske «Kirchenlieder» som både i tekst og i melodi avviker fra den latinsk-gregorianske tradisjon, men inneholder mange verdier som godt kan passe inn i messens og kirkeårets gang (jf. våre norske salmer).

*

Slike «Innlegg fra leserne» tas gjerne i mot, og vi lover dem all velvillig vurdering.

Red.

Den nye St. Franciskus kirke.

Fra hagepaviljong til kirke.

Da den katolske Kirke startet sin virksomhet i Arendal i 1911, var det bare en beskjeden begynnelse. Menighetsmedlemmene var ikke mange. En hagepaviljong var stor nok til kirke og et beboelseshus ga plass nok til hospital. Likevel tok presten og søstrene fatt på arbeidet med optimisme, og ganske snart viste det seg at såvel hagepaviljongen som beboelseshuset var for små til den voksende menighet og de større krav som stiltes. Sykehuset ble derfor utvidet med et stort nybygg i 1932, og det ble også bygget et lite moderne skolehus til menighetens skole. Men kirken måtte vente, til tross for at det forelå planer til utvidelse. Så kom krigen, og alle håp ble foreløpig til skamme. Først i 1952 fikk nåværende sogneprest G. Hogenes utvirket byggetillatelse til å utvide den gamle kirke, og arbeidet kom snart i gang, slik at biskop Mangers kunne innvie den nye St. Franciskus kirke på Tyholmen, søndag den 24. januar 1954.

Kirken er tegnet av arkitekt Hans Thorne, Arendal. Den er enkel, men vakker og smakfullt utført. På grunn av den høye beliggenhet, var det nødvendig med flere trapper. Men dette problem ble løst på en meget praktisk måte, idet en liten trapp ble lagt inn i kirkens inngang. Kirkens interiør virker overraskende tiltalende. Det er holdt i lyse, avstemte grå og gule farger, mens veggen bak alteret er malt lyseblå. Alteret virker massivt med sine store marmorflater og drar som kirkens sakrale midtpunkt blikket til seg. På veggene i kirkens skip er det plassert 5 terrakottafigurer: Jesu Hjerte, Guds moder, St. Josef, St. Frans Xaver og den salige Pius X, utført av en kunstners hånd.¹ Kommunionsbenken er laget av smijern med symboler på Alterets hellige sakrament.

Innvieleshøytideligheten.

Til vigselen av dette verdige, skønne Guds hus var menigheten fulltallig møtt fram. Dessuten var det kommet mange gjester fra Porsgrunn, Kristiansand og Stavanger, samt en rekke geistlige. Kl. 11 samlet alle seg i foreningslokalet, som hadde tjent som kapell under byggetiden, og i prosisjon dro de gjennom hospitalets hage

¹ Vi skylder å opplyse at den utførende kunstner er billedhuggeren Johs. Fishedick, Bottrop i Westfalen, bror av sognepresten til S. Olav i Oslo. — Red.

til den nye kirken. Der forrettet biskop Mangers de vanlige vigselbønner og stenkte kirkens murer med vievann. Deretter ble kirkedøren åpnet og biskopen, prestene og menigheten dro inn i kirken, hvor Allehelgenslitaniets ble sunget. Så leste biskopen en bønn om særlig velsignelse for den nye kirke: «Herre, vi ber deg, at du vil rense og velsigne denne kirke og dette alter som er viet til din ære og den hellige Frans Xavers navn.» og velsignet kirken og veggene med vievann. — Dagen i forveien hadde biskopen konsektrert alteret ved en lang og innholdsrik seremoni. — Så fulgte pontifikalmessen, der biskopen ble assistert av sogneprest G. Hogenes som assisterende prest, sogneprest G. Gorissen, Bergen, som diakon og P. Leo van Eekeren som subdiakon. Søstrene sang Seymours to-stemmige Sankta Birgitta-messe, dirigert av dominkanerpater Th. Norheim. — Biskopens preken ble gjengitt i forrige nummer av «St. Olav».

Mottagelse i Rådhuset.

Etter messen ble det holdt en mottagelse for fylkets og byens ledende menn i Arendals gamle og stilfulle rådhus. Sogneprest Hogenes ønsket fylkesmannen, N. Hjelmtveit, ordføreren for Arendal by, J. Thommesen, hospitalets leger, representantene for St. Franciskus-Kongregasjonen og en del andre innbudte gjester velkommen. Søstrene bar så fram en sangerhilsen til byens styremenn som takk for råd og hjelp ved byggingen av kirken. På vegne av Arendals katolikker leste John Johnsen mgr. Kjelstrups dikt til Arendal by og overrakte det til ordføreren i et vakkert utført omslag. Ordfører Thommesen takket på byens vegne og ønsket menigheten tillykke med den nye kirke. Fylkesmann Hjelmtveit brakte hilsen og gratulasjon fra fylket til søstrene, sognepresten og menigheten. Dr. A. Gregersen takket for innbydelsen på vegne av legene. For søstrene er sykepleien et kall, sa han, men et kall trenger også fornyelse, og den kan bare kirken gi dem. Derfor gratulerer vi hjerteligst med den nye kirke de har fått. Biskop Mangers tok så ordet og takket alle tilstedeværende for hjelp og bistand og som nå ville være med og dele vår glede over den nye kirken, som han mente ville være en pryd for byen.

Imens dro alle de andre gjestene i buss til kirkegården. Ved mgr. Kjelstrups grav holdt sogneprest Gorissen en liten minnetale for den første veibryteren i Arendals menighet, og han la ned en kravs på hans grav.

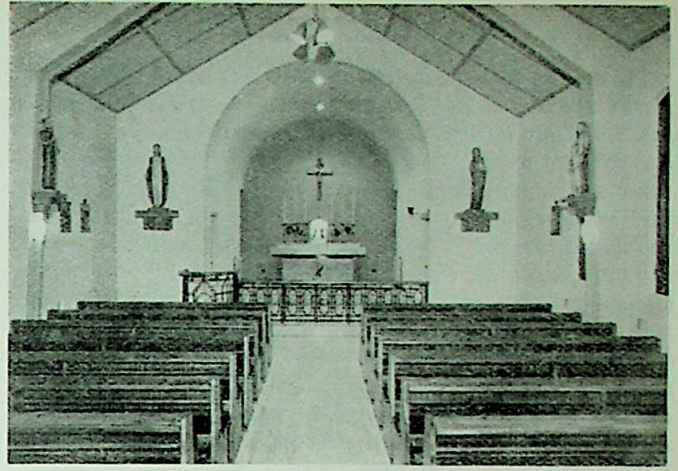
Ved festmiddagen.

Til den store festmiddag i rådhuset om ettermiddagen samledes vel 150 personer til festlig stevne. Det ble en stilig og velorganisert fest, som ypperlig ble ledet av toastmasteren John Johnsen. Etter åpningen leste fru Birgit Løvig en prolog, skrevet av fru Norgren. Den formet seg som en takk, en lovsang og bønn til Gud fra menigheten. Sogneprest Hogenes ga så en oversikt over byggeperioden, og han fortalte om den vanskelige gang like fra den første planlegging til den nye kirke stod ferdig. Det var en interessant utgreiing om mange års arbeid og strev, og han takket alle som hadde hjulpet til,

i Arendal

særlig St. Franciskus-søstrenes kongregasjon, som ved et stort bidrag hadde gjort det mulig at kirken kunne reises. Under stor stillhet grep så biskop Mangers ordet. Han roste Arendals menighet for den troskap, iver og interesse den alltid hadde vist Kirken og dens arbeid. Nå kunne de glede seg over den vakre kirken de hadde fått, takket være sogneprest Hogenes som hadde påtatt seg det slitsomme arbeid med å skaffe byggetiløstelse og utrettelig ledet byggingen av det nye vakre Gudshus. Og som et uttrykk for den anerkjennelse Kirken ville vise St. Franciskus menighet, overrakte biskopen Det pavelige æreskors «Pro Ecclesia et Pontifice» til menighetens eldste og trofaste medlem gjennom mange år, frk. Sigrid Boe. Menigheten ble synlig rørt over denne høye utmerkelse, og frk. Boe takket meget beveget for den store ære som ble vist henne. Frk. Ellen Faaberg hyldet så frk. Boe for det gode eksempel hun alltid hadde gitt, og Ellen Pedersen fremsa et festlig dikt for frk. Boe, som begynte slik: «Om jeg er liten og du er stor, vi begge kaller Kirken vår mor.»

Ved bordet ga frk. Boe noen interessante trekk fra menighetens historie (se s. 38), hvoretter fulgte en rekke taler av prester og tilreisende. Fhv. sogneprest i Arendal, P. Leo van Eekeren, ønsket menigheten til lykke med den nye kirke. Han mintes med glede de år han hadde vært sogneprest i Arendal og takket for det gode samhold og samarbeid menigheten alltid hadde vist. Sogneprest G. Gorissen hadde med glede tatt imot innbydelsen. Også han så med glede tilbake til den tid han hadde vært her i den gode menighet som nå hadde fått en så vakker kirke. Han ville gi den en liten gave i form av en forgyllt nøkkel til tabernaklet. Bodil Norgren takket på vegne av Arendals katolske ungdomslag pastor Hogenes med en dypfølt takk for alt det sognepresten hadde gjort for å gi menigheten en vakker kirke. Representanter for nabomenighetene i Porsgrunn, Kristiansand og Stavanger frem-

St. Franciskus kirke. Interiør.

førte sine lykkønskninger og gratulerte med dagen. For dem som bor ute i distriktet talte fru Kringlebotn og for de utenlandske trosfeller som er bosatt i Arendal menighet, talte hr. Edward Duffey. Med barnas festhilsen ble så festen på rådhuset avsluttet, og menigheten og gjestene samlet seg atter i kirken til festandakt i kirken som dannet avslutningen for en minnerik dag — kirkevisgelsdagen i Arendal.

F. J. Fishedick.

I forbindels med dominikanerpater Th. Norheims klaverkonsert i Aulaen 22. febr. kan opplyses at en del billetter er utlagt til salgs i St. Josephs Institutt, Akersv. 4, Oslo, fra 10. febr. Se for øvrig annonsen s. 45.

Fastelavnsfest

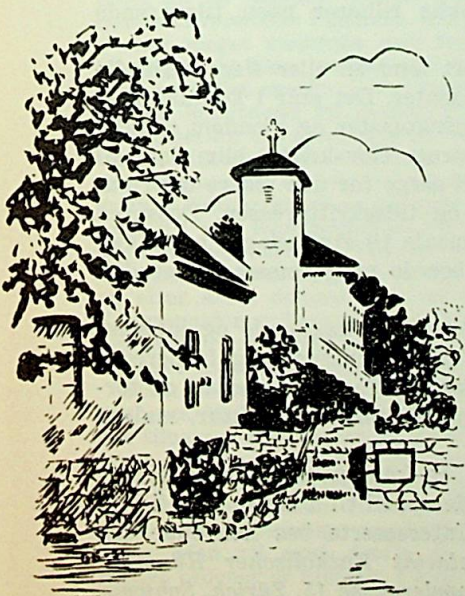
Mariakongregasjonen, Oslo, holder også i år fastelavnsfest til inntekt for feriehjemmet «Persbråten». Det vil bli en barneaften og en aften for voksne med god underholdning og utlodning av mange nyttige og vakre gjenstander. Arrangørene regner med stor tilslutning for det gode formåls skyld. «Persbråten» er jo menighetenes feriehjem, der alle kan søke hvile og rekreasjon, og hvor våre barn får et styrkende sommeropphold. Støtt derfor den gode sak og kom til fastelavnsfesten. Se annonsen.

Foredrag om Lourdes

Som et ledd i feiringen av *Det marianske år* og for å forberede pilegrimsferden til Lourdes i juli (se St. Olav nr. 1—2 d. å., s. 11), er Montfortaner-pater Jos. Mesters fra Danmark kommet hit for å holde prekener om Guds Mor i aftenandaktene med etterfølgende foredrag med lysbilleder i menighetslokalene.

Første foredragsaften fant sted onsdag 10. febr. i Oslo, i St. Olavs domkirke og foreningslokalet i Akersveien, mens torsdagen er viet St. Torfinn menighet på Hamar. Siden kommer turen til Drammen (fredag 12. febr.), Tønsberg (søndag 14. febr.), Porsgrunn (mandag 15.), Arendal (tirsdag 16.), Kristiansand (onsdag 17.), Stavanger (torsdag 18.), Hauge-sund (fredag 19.), Bergen (søndag 21.), Hønefoss (tirsdag 23.), Lillestrøm (onsdag 24.), Fredrikstad (torsdag 25.) og Halden (fredag 26.).

Pater Mesters er en meget dyktig predikant og foredragsholder, og hans foredragsreise vil sikkert bli til glede og velsignelse for menighetene og bidra til en sterk oppslutning om pilegrimsferden 4.—8. juli.

Den forhenværende have-paviljong som i 1911 ble omgjort til en liten intim kirke.

Pavens helbredstilstand

Pave Pius XII.s helbredstilstand har i uken som gikk sterkt uroet den katolske verden. Den hellige far pådro seg først en lettere forkjølelse, hvortil kom en nervøs mavelidelse med forstyrrelse i det vegetative system, samt en uoppholdelig hikke. Dette siste fratok Paven helt nattesøvnen og bevirket følgende en sterk generell svekkelse hos den 77-årige pasient. Mot slutten av uken begynte man å nære alvorlige bekymringer for Pavens liv, og livlegen professor Galeazzi-Lisi vek knapt fra hans side. Så sent som fredag var tilstanden slik at man fant å burde tilkalle Pavens nærmeste familie, prinsene Carlo, Giulio og Marcantonio Pacelli, hans tre nevøer. Imidlertid lød søndagens bulletin på betydelig bedring, og man mener alt å kunne si at Paven også denne gang har klart påkjenningen og er utenfor fare.

Det er ikke for meget sagt at en hel verden spent har fulgt Den hellige fars sykdomsforløp, og sekker av post fra nær og fjern er daglig kommet til Statssekretariatet med varme ønsker og uttrykk for hengiven deltagelse.

En må se i øynene at Den hellige far faktisk når som helst kan få alvorlige tilbakefall. Han er fysisk og psykisk en utslitt mann, men på livlegens stadige henstillinger om å innskrenke arbeidsprogrammet har Den hellige far som kjent nylig bare bemerket at «det er bedre med en død pave enn en syk pave».

Må vi være redde for djevelen?

Mange mennesker tror ikke lenger på djevelens eksistens og hans innflytelse på oss. De betrakter alt omkring ham som levninger av gammel overtro. Men like galt som det er å overdrive djevelens innflytelse, like villfarende er det å nekte hans tilværelse og store makt over oss. Enhver som tror at Den hellige skrift er Guds ord, må innrømme at djevelen vitterlig er til og har sin dragende innvirkning. Til bevis for dette, kan bare siteres noen tekster fra Bibelen:

Det var slangen som fristet Eva; *I. Mos. 3, 1—6.* — *Johannes' åpenbaring 12, 9* sier oss at denne slange var djevelen. Det var også djevelen som hadde inn-gitt Judas Isakriot, sønn av Simon, i hjertet at han skulle forråde Kristus; *Joh. 13, 3 og 27.* Kristus betraktet sin siste lidelse som en kamp mot djevelen. Aftenen før sin lidelse sa han at denne verdens fyrste kommer; *Joh. 14, 30.* Og da han ble tatt til fange, erkjente han at dette var mørkets makt; *Luk. 22, 53.* Kristus seiret ved sin død på korset over djevelen, mørkets fyrste, og satte ham utenfor (*Kol. 2, 15*), så han ingenting hadde med ham å gjøre; *Joh. 14, 30.* «For Kristus har avvæpnet herredømmene og maktene og viste dem trøstig fram da han åpenlyst triumferte over dem ved sitt kors; *Kol. 2, 15.* For denne seiens skyld har Faderen fridd oss ut av mørkets makt og ført oss over til sin elskede Sønnens rike; (*Kol. 1, 13*). Nå er djevelen i hvert fall foreløpig bundet, styrtet ned; *Joh. åpenb. 20, 2 og 12, 9.* Han kan bare skade oss på en begrenset måte, og det gjør han også, for han vet at det haster; *Joh. åpenb. 12, 17 og 12, 12.* De store krikeforfølgelser er hans verk i alle tider; *Joh. åpenb. 2, 10, 12 og 17; Luk. 22, 31.*

Hvert menneske er utsatt for djevelens angrep. Vår kamp er ikke bare en kamp mot menneskelige makter og vår svake naturs fristelser. Derfor sier

Den hellige skrift: «Kle dere i Guds rustning, så dere kan stå mot djevelens onde råd. For vi har ikke strid mot kjød og blod, men mot fyrstedømmer og makter, mot ondskapens åndehær under himmelen; *Ef. 6, 11—12.* St. Peter kaller djevelen den brøledende løve som går omkring og søker hvem han kan sluke; *I. Peter 5, 8.* Peter sier oss hvorledes vi især ved bønner kan motstå djevelens makt og innflytelse: «Vær edrue og våk, for deres motstander djevelen, går omkring — — Stå ham imot, sterke i troen»; *I. Pet. 5, 8—9. Sml. Ef. 6, 10—18.*

Vi må m.a.o. være forberedt til å stri den gode strid, leve i måtehold, våke over våre sanser og ikke gi etter for syndige fornøyer.

Pater Leo van Eekeren. O.F.M., Sylling.

Internasjonalt sekretariat for katolske kunstnere

Fra «Pax Romana».

Pax Romana er en internasjonal bevegelse av katolske intellektuelle som har aktiv innsats for Kirken og dens tro som første mål. Den innbyr alle intellektuelt innstilte til et samarbeid for Guds rikes vekst i verden ved at man gjennomsyrrer alt akademisk og intellektuelt preget arbeide med ekte kristen ånd. Bevegelsen er inndelt i to store grener, som arbeider parallelt og i nær tilknytning til hinannen: Den internasjonale bevegelse av katolske intellektuelle — MIIC, og Den internasjonale bevegelse av katolske studenter — MIEC. Hver gren er dannet av nasjonale sammenslutninger, som igjen består av lokale grupper.

Det internasjonale sekretariat for katolske kunstnere (Le Secrétariat International des Artistes Catholiques — SIAC) holdt sin første kongress i 1950 og ble organisert av Det italienske forbund under Pax Romanas ledelse. Kunstnere fra 23 nasjoner besluttet da å opprette et internasjonalt sekretariat for å utbygge det samarbeide kongressen hadde innledet. Den endelige dannelse av SIAC innenfor rammen av Pax Romana-MIIC, ble bestemt i plenarmøte av MIIC i Reims 1951.

SIAC's mål er i å fremme, i Pax Romanas ånd, kontaktene mellom kunstnerne på det nasjonale så vel som på det internasjonale plan. Det er ikke noen ny sammenslutning, men et middel til å knytte forbindelsen mellom allerede bestående grupper av katolske kunstnere og kunstnere som fra før ikke tilhører noen tilsvarende organisasjon.

Sekretariatet har i hvert land en eller flere offisielle delegerte, samt korrespondenter. Det står i kontakt med disse gjennom årlige sammenkomster og gjennom et tidsskrift som utgis på fem sprog. Tidsskriftet blir sendt til korrespondentene som skal sørge for den videre distribusjon av stoffet til dags- og tidsskriftpressen. Dessuten skal det tilrettelegge materiale til studiedager og nasjonale kongresser, samt forberede programmer for studiegrupper.

Videre organiserer sekretariatet nasjonale og internasjonale kongresser for katolske kunstnere og forbereder utstillinger, og det representerer Pax Romana ved de forskjellige kunst-manifestasjoner innen arkitektur, maleri, skulptur og musikk.

Alle katolske kunstnere og kunstnersammenslutninger innbys gjennom nærværende appell til å slutte seg til Pax Romana gjennom SIAC. Interesserte bes henvende seg til: *Internationales Sekretariat Katholischer Künstler, Dr. Ferd. Pfammatter, Kappeler-gasse 15, Zürich, Schweiz.*

UTLANDET:

VATIKANET

1147 biskoper i Kirkens ledelse.

Ifølge den siste pavelige årbok, hvis første eksemplar nylig ble overrakt Paven, er tallet på biskoper i dag 1147, mens tallet var 1123 for et år siden. Tallet på metropolitseter er steget fra 282 til 293. Videre finnes det 10 residens- og 5 titularpatriarker og 42 erkebiskopelige residenser, 12 apostoliske prefekturer og 18 prelaturer av orientalsk ritus, 232 apostoliske vikariater, 135 apostoliske prefekturer samt 8 selvstendige misjonsområder.

Fjernsynsmesse oppfyller ikke søndagsplikt.

Vatikanet har offisielt meddelt at hvor prisverdig det enn er å overvære en messe foran et fjernsynsapparat, er dette likevel ikke en oppfyllelse av Kirkens bud om å overvære søndagsgudstjenesten på alle søn- og helligdager. Det meldes at en fjernsynsmesse har full gyldighet for syke som ikke er i stand til å gå i kirke, og som har det indre forsett å ville overvære messen.

Foranstaltninger i Maria-året.

Komitéen for Maria-året har kunngjort at det hver torsdag i Maria-året vil bli lest en messe for den forfulgte Kirke i landene bak jernteppet ved alteret i Borghese-kapellet i Santa Maria Maggiore. Over dette alter henger det berømte Maria-bilde *Salus Populi Romani*. Prester fra de kommuniststyrte land vil lese disse messer.

Den 7. februar vil det bli feiret en høytidelig minne- og rekviemmesse for *Pave Pius IX* som proklamerte dogmet om Marias ubesmittede unnfangelse, i basilikaen *San Lorenzo Fuori le Mura*. *Pius IX* døde den dag i 1878. På eget ønske ble han gravlagt i denne basilikaen.

I påsken vil det bli åpnet en utstilling av mariansk kunst fra de første 13 hundre år i kristendommens historie i Lateranmuseet i Rom.

De religiøse ordeners fremtid.

Man vil sikkert huske at det i løpet av Det hellige år 1950 ble holdt en internasjonal kongress av ordensforesatte for mannlige ordener i Rom og at det i 1952 ble holdt en lignende kongress i Rom for representanter for de kvinnelige ordenssamfunn. I august 1952 ble det holdt en nasjonal kongress for de religiøse ordener i De forente stater ved Notre Dame-universitetet i Indiana. Disse sammenkomster viste seg å være meget verdifulle med hensyn til utveksling av opplysninger og idéer vedrørende de problemer ordenssamfunnene er stillet overfor i den moderne verden. Flere slike nasjonale kongresser vil derfor bli holdt i 1954. Den første i Syd-Amerika ble åpnet den 25. januar i Colombia. En annen tok til i Brasil den 7. februar; en tredje holdes i Argentina den 4. mars og endelig vil en fjerde holdes i Chile den 24. mars. I Frankrike vil en lignende kongress bli holdt på hvite-søndag i juni hvor prefekten for Kongregasjonen for ordenssamfunnene, kardinal *Valerio Valeri*, vil være til stede. I september vil det bli holdt en slik nasjonal kongress i Canada og etter alt å dømme også en i Den sør-afrikanske union. Kongregasjonen for ordenssamfunnene har vært og vil være representert på samtlige, noe som viser hvilken betydning Rom tillegger disse kongresser.

Blant de temaer som behandles står klosterkallene i forgrunnen. Videre skal man drøfte hvorvidt de aktive ordener bør tilpasses sine regler og forholdene i verden i dag, da de jo er ganske andre enn på den tid de forskjellige ordenssamfunn ble opprettet. Hertil kommer en rekke praktiske arbeidsspørsmål som vi ta sikte på å etablere samarbeide mellom de forskjellige samfunn som arbeider i samme sektorer. Man vil også drøfte de vanskeligheter de kontemplative ordener er kommet i som følge av de mange sviktende valutaer.

Vatikanets bibliotek.

I 1952 overrakte erkebiskopen av New York, kardinal *Spellmann*, Princeton-fortegnelsen over kristen kunst til Vatikanets bibliotek. Den omfatter hundretusen fotografier og en halv million katalogkort. Fortsatte undersøkelser både ved Princeton og i Vatikanet gjorde det mulig å føye til femti tusen nye fotografier og femti tusen nye kort i fjor.

Vatikanets pressekontor melder for øvrig at fjoråret var et usedvanlig virksomt år ved Vatikanets bibliotek. Over 80 000 manuskripter og publikasjoner ble sendt forskere over hele verden. Fra utlandet mottok man fotografiske reproduksjoner av 5 235 manuskripter og trykte publikasjoner. Men hensyn til fotografiske reproduksjoner har dette arbeide tatt et veldig oppsving ved Vatikanets bibliotek. I fjor ble det tatt 280 016 slike reproduksjoner, bortsett fra de 600 000 uerstattelige manuskripter som ble mikrofilmet av St. Louis-universitetet i De forente stater.

Gamle italienske familier sørget for usedvanlig verdifulle tilvekster til bibliotekets samlinger. Biblioteket mottok bl. a. en arkivsamling fra *Rospighiosi*-familien omfattende tiden fra 1245—1840. Den tyske regjering skjenket biblioteket hundre betydelige historiske arbeider om etterkrigstiden som takk for at Vatikanets bibliotek i krigsårene oppbevarte uerstattelig historisk litteratur for Det tyske historiske institutt i Rom.

Propagandakollegiets studenter.

Propagandakollegiet i Vatikanet teller for øyeblikket 237 studenter fra 40 forskjellige nasjoner. China og Japan ligger i spissen med hver 35 studenter. De øvrige studenter er kommet fra Korea, Vietnam, Australia, Ny-Zealand, Uganda, Kenya, Nigeria, Libanon, Irak, Syria, Hellas, De forente stater, Canada, Irland, England, Skotland, Martinique, Jamaica og Fernando Po. 2 norske studenter, Edvard Vogt og Fredrik W. Elvedahl, har allerede et par år bak seg i kollegiet.

Englands nye sendemann har overrakt sine akkreditiver.

Englands nye sendemann ved Den Hellige Stol, *Sir Douglas Howards*, overrakte i den siste uke av januar sine akkreditiver til *Pave Pius XII*. Den nye sendemann minnet ved denne anledning om dronning *Elisabeth II's* besøk hos Paven i april 1951 og tilføyet at han etter evne ville søke å befeste vennskapet mellom Den Hellige Stol og den engelske regjering samt virke for fremme av fredens idealer, nestekjærligheten, åndsfriheten og familiens ukrenkelighet. Paven erklarte i sitt svar at han var lykkelig over å kunne tilsi Storbritannias nye sendemann sin hjerteligste støtte og ga uttrykk for sine beste og oppriktigste ønsker om alt godt for Imperiets dronning og hele det britiske folk.

BELGIA

Ny avlegger av universitetet i Louvain i Belgisk Kongo.

I midten av januar ble en ny avdeling av universitetet i Louvain åpnet i Kimuenz i Belgisk Kongo.

DANMARK

Øket statsstøtte til katolske skoler.

Finnskomitéen i Den danske riksdag har fått seg forelagt et forslag fra undervisningsminister *Julius Bomholt* om en vesentlig forhøyelse av statstilskuddet til en rekke katolske skoler. Det gjelder *Niels Stensens Gymnasium*, *St. Josefs-søstrenes skole på Østerbro*, *Vor Frue skole på Amager* og *St. Josefs-søstrenes skole i Roskilde*.

Disse skoler har hittil bare fått halvt normalt tilskudd, en ordning som ble stadig mindre tilfredsstillende.

Etter forslag vil det heretter bli tale om et tilskudd på kr. 445 844 mot hittil kr. 254 772.

FRANKRIKE

Kardinal Liénart om arbeiderprestene.

Da biskopen av Lille, kardinal *Liénart*, mottok sitt presteskaps nytårønsker, holdt han en tale som senere ble offentliggjort i *Semaine religieuse* og sitert i franske aviser. Kardinalen uttalte bl. a.:

«Pavens avgjørelse med hensyn til arbeiderprestene oppfatter to punkter som må betraktes under ett. For de første slo Den hellige far fast at eksperimentet ikke kan fortsette i sin nåværende form, for det annet at det må fortsettes i en annen form. Paven traff denne avgjørelse på doktrinært grunnlag. Det å være prest og det å være arbeider er to forskjellige stillinger, og det er ikke mulig å forene dem uten at idéen med prestskapet undergår en forandring. Presten

har viet sitt liv til Gud for å tjene sjelene, arbeideren fullfører en timelig oppgave. Ingen kan forene disse to funksjoner. Selv om den metode arbeiderprestene hittil har praktisert har vist seg å være effektiv på mange måter, har vi ingen rett til å røre ved presteskaper slik som det er instituert av Kristus. Hertil kommer at den tid som går med til kroppsarbeide, gjør det umulig for presten å oppfylle sin vesentlige funksjon. Han utsettes for risikoen å bli oppslukt av timelige ting, men disse må holdes utenfor den virkekrets som er prestens uten at han derfor atskiller seg helt fra verden.»

Ifølge *Figaro* uttalte kardinalen videre at Den hellige far hadde understreket nødvendigheten av at dette apostolat føres videre ved andre midler og henstillet inntrengende til Frankrikes biskoper å finne fram til nye brukbare metoder, slik at kontakten mellom Kirken og arbeiderne som arbeiderprestene har gjort så meget for å gjenopprette, ikke må gå tapt.

I det siste nummer av *Lettre aux Amis de la Mission de France* skriver erkebiskopen av Chambéry, mgr. *de Bazelaire*:

«Alle venner av *Mission de France* har følt seg foruroliget over de rykter som har vært i omløp vedrørende arbeiderprestene og de har spurt seg selv om de ikke har vært av alarmerende art. Vi kan berolige vennene av *Mission de France*. Spørsmålet om dette apostolats være eller ikke være har ikke vært reist. Tvertimot har det vært spørsmål om å styrke dets slagkraft.»

Ennå ingen ny form for arbeiderapostolatet.

Den kjente franske dikter *François Mauriac* maner i en artikkel i den franske avis *Figaro* til lydighet mot Den Hellige Stol i spørsmålet om arbeiderprester. Mauriac har hele tiden varmt gått inn for arbeiderprestens apostolat og erklærer at «Kirkenes standpunkt slik som kardinal *Liénart* har redegjort for det, er klart. Eksperimentet kan ikke fortsettes som hittil.» Årsaken til Den Hellige Stols avgjørelse ser Mauriac i den omstendighet at arbeiderstanden i tiden fremover ytterligere vil proletariseres, mens prestens funksjon vil forbli den samme til tidenes ende. «Presten som av Gud har fått makt til å forlate synder og som i hele menneskehetens navn konsekrerer kalken og løfter den opp mot himmelen, vil aldri noensinne kunne være et menneske som andre,» skriver Mauriac.

Etter hva det meldes fra vel underrettet hold i Vatikanet er det ennå ikke truffet noen avgjørelse med hensyn til arbeiderapostolatets fremtidige form.

Tidligere russisk general presteviet.

Erkebiskopen av Paris, kardinal *Maurice Feltin*, meddelte nylig prestevielsens sakrament til den 68 år gamle seminarist *Henrik Cronkowski* som tidligere var general i *Wrangels* armé. Cronkowski klarte å rømme fra en fangeleir i Sibir på et tidlig tidspunkt og begynte å studere teologi etter sin hustrus død.

HOLLAND

Middelalderkirke gitt tilbake til Kirken.

En kirke fra Middelalderen i landsbyen Lidam i Holland er gitt tilbake til katolikkene etter at den siden reformasjonstiden har vært i protestantisk eie. Kirken er et av de tydeligste monumenter innenfor den rhinske sengotikk.

INDIA

En hel stamme konverterer.

Det meldes fra India at alle medlemmer i stammen *Kanis* i Syd-India for kort tid siden ble opptatt i Kirken.

JAPAN

Oppsiktsvekkende prestevielse.

Nylig ble en etterkommer av den slekt som regjerte Japan i tiden fra 1603—1868 og som gjennomførte en så blodig forfølgelse av Kirken, *Yasukuni Tokugawa*, presteviet. Den nye prest har studert ved universitetet i Keio og har vært flyver i det japanske luftvåpen.

KOREA

Over 10 000 konvertitter i fjor.

I Syd-Korea tok over 10 000 konvertitter skrittet over Kirkens terskel i fjor, blant dem innenrikministeren *Paik*. Tallene for 1951 og 1952 var henholdsvis 3 800 og 8 500. Martyrenes sed bærer frukt.

POLEN

Holdes kardinal Wysinski fanget som gissel?

Det er åpenbart at de kommunistiske makthavere i Varsjava som holder sin posisjon utelukkende takket være russiske bajonetter, ønsker å la kardinal *Wysinski's* martyrium forsvinne i glemmeboken, heter det i en artikkel i *Osservatore Romano*. I måneder har man i offisielle kommunistkretser i Varsjava bevisst unnlatt å nevne den arresterte kardinalens navn. Meget tyder på at kardinalen er brakt til en av de mange beryktede konsentrasjonsleire for å holdes som gissel for andre og alvorligere utpresningsforsøk overfor Kirken.

ROMANIA

Katolsk biskop død i fengslet.

Den kommunistiske kringkasting i Bukarest har sendt ut en melding om at erkebiskop *Alexander Cisar* som var i kommunistisk fangenskap, har avgått ved døden. Erkebiskopen var en av de første katolske biskoper som ble «avsatt» etter at kommunistene i Romania var kommet til makten ved hjelp av russiske bajonetter.

SLOVAKIA

Kommunister overtar religionsundervisningen!

Ved det nye skoleårs begynnelse har kvinnelige «kateketer» som er kommunistisk utdannet, overtatt religionsundervisningen i så godt som alle sogn i Slovakia — offisielt for å «avlaste» presteskaper!

SOVJETUNIONEN

Antikristelig utstilling i gammel russisk katedral.

I det museum for historie og religion som er innredet i den tidligere Kasan-katedralen i Moskva, er det åpnet en utstilling som har fått navnet *Papismen og inkvisisjonens historie*. Utstillingen viser bilder, fotografier og gjenstander som ifølge *Pravda's* referat skal gi en fremstilling av «Vatikanet som et av sentrene for internasjonal reaksjon og til forbedelse av imperialistiske kriger».

Hertil er bare å si at en slik utstilling overhodet ikke vil være i stand til å kamuflere den kjensgjerning at de nåværende makthavere i Sovjet har utviklet torturen til et av sine viktigste politiske redskaper og nettopp ved hjelp av dette redskap har forstått å underbygge sin maktposisjon.

Litauisk biskop lever i fengsel i Moskva.

Tyskere som har fått lov til å reise hjem fra Sovjetunionen, forteller at titulærerkebiskop *Mieczslaus Reiny's* som var biskop i Vilna og generalvikar for den litauiske delen av bispedømmet Vilna, befinner seg i sovjetrussisk fangenskap. Han ble i sin tid dømt for angivelig å ha drevet spionasje. Biskopen som nå er 70 år gammel, sitter fengslet i militærfengslet Vladimir utenfor Moskva. Samme kilde melder også at den italienske prest pater *Leoni* som i 1941 etter ordre fra sine foresatte reiste til Odessa for å ta seg av de katolikker som var fastboende der, og som ble på sin post etter at tyskerne hadde rømmet byen, nå er straffearbeidsfange i en arbeidsleir Vorkunta i den autonome sovjet-republikk Komi.

Prester i tvangsarbeidsleire.

Løslatte tyske krigsfanger som har fått reise hjem til Tyskland, forteller at katolske geistlige arbeider som fanger i en rekke tvangsarbeidsleire i Sovjetunionen. I fangeleiren *Workuta* arbeider således den katolske geistlige *Hermann Tichen* som ble arrestert i september 1950 etter at han hadde overtatt sognet *Brueel* i Mecklenburg. Han ble først brakt til NKWD-fengslet i Schwerin og senere deportert til Sovjet. Alle anstrengelser og henvendelser til de russiske myndigheter for å få brakt *Tichens* skjebne på det rene har hittil vært forgjeves.

En tysk krigsfange som nettopp har kommet til Vest-Berlin, traff før sin løslatelse i en fangeleir 3 000 km. fra Moskva erkebiskopen av Lemberg, *Josef Shipyi*, som ble arrestert allerede i 1948, dømt til 5 års fengsel og etter at denne «dom» var sonet fikk et tillegg på 17 år. Erkebiskopen var nettopp kommet til fangeleiren da den tyske krigsfangen ble løslatt. I Moskva hadde kommunistene forsøkt å lokke erkebiskopen med frihet og en innflytelsesrik stilling om han ville bryte med Rom, men da han ikke ville innlate seg på å diskutere dette spørsmål, ble han sendt til tvangsarbeidsleiren.

I en rekke arbeidsleire finnes også geistlige og ordensfolk fra Sovjetunionen og fra de av Sovjet undertrykte land. I leiren *Simka* i Sovjetrepublikken *Komi* oppholder den ungarske, katolske geistlige, professor *Schalie*, seg. Han er nå 66

år gammel og ble dømt til 10 års straffarbeide for angivelig anti-russiske agitasjonsvirksomhet. I Workuta finnes det 12 litauiske og ungarske katolske prester. Det er forbudt å holde gudstjenester og får ikke være i besiddelse av brevier eller Det nye testamente. De løslatte krigsfanger bekrefter at de katolske geistlige søker å trøste sine medfanger så godt de kan. Deres strålende holdning har gjort et sterkt inntrykk på medfangene.

TYSKLAND

«De grå søstre»s virksomhet.

Ved utgangen av 1953 fantes det om lag 4 500 Elisabeth-søstre eller «grå søstre» som de også kalles, fordelt på 430 avdelinger i Tyskland, Polen, Danmark, Norge, Sverige, Italia, Tsjekkoslovakia, De forente stater og Palestina. Ordenssamfunnet var opprinnelig det største kvinnelige ordenssamfunn i Øst-Tyskland. Kongregasjonens moderhus er nå i Reinbek ved Hamburg. Sostrenes virke er fordelt på sykehus, skoler, alderdomshjem, barnehjem og barnehager. Om lag 90 % av de tyske søstre virker i dag i de nordiske land.

Om lag 100 «grå søstre» fra Montreal arbeider i dag sammen med oblattdreene i «Nordpolsmisjonen». I Chesterfield Inlet i vikariatet Hudson har søstrene siden 1931 drevet et sykehus. Ordenen har her to innfødte eskimosøstre, nemlig søster *Pelagia* som allerede har avlagt sine løfter, og søster *Blandina Nennuat* som er novise.

Kommunistpressen i Øst-sonen raser mot klostrene ved sonengrensen.

Det første av de syv klostre som skal anlegges ved sonengrensen med hollandsk hjelp er nå blitt innviet. Det ligger ved Bebra i Thüringen. Innvielsen av dette kloster fremkalte et hysterisk raserianfall i kommunistpressen i Østsonen som i sin opphisselsespropaganda stempler det som en «filial for den vestlige hemmelige tjeneste med tilholdssted for agenter». Særlig har den vanskelig for å forstå at kapusiner munkene trenger biler i sin virksomhet og av den grunn også har oppført en garasje.

De syv klostre som oppføres og som i folkemunne allerede har fått navnet «Guds festning» reises for å sikre sjelepleien av alle de katolikker som bor spredt i områdene langs grensen.

Det tyske katolske kvinneforbund 50 år.

Den 16. nov. i fjor kunne Katholischer Deutscher Frauenbund feire sitt 50-års jubileum. Det tyske forbund er — i likhet med Norges Katolske Kvinneforbund — tilsluttet Verdensunionen for Katolske Kvinneorganisasjoner — Union Mondiale des Organisations Fémines Catholiques.

Jubileet ble feiret i Köln hvor det tyske forbund har sitt hovedsete. Mange prominente personligheter — representanter for kirke og stat — såvel som delegerte fra tyske og andre lands katolske kvinneforbund, og andre organisasjoner hadde fulgt innbydelsen og kastet glans over festlighetene. Til stede var bl. a. kardinal Frings av Köln, flere

biskoper, Den tyske forbundsrepublikkens kansler, dr. Adenauer, og tallrike gjester fra utlandet: fra Holland, Belgia, England, Frankrike, Sveits og Østerrike. Også det Danske Katolske Kvinneforbund hadde sendt representant. Norges Katolske Kvinneforbund som hadde mottatt en spesiell og hjertelig innbydelse, kunne dessverre ikke følge denne.

Jubileet begynte med en høytidelig pontifikalmesse i Kolnerdomen, hvor kardinal Frings forrettet. Om aftenen var det stort festmøte hvor mange betydelige taler ble holdt, bl. a. også av kardinal Frings og dr. Adenauer. Den Tyske forbundsrepublikkens president, Heuss, hadde sendt et hjertelig lykønskingsbrev som ble lest opp. Alle taler gikk ut på at Katholischer Deutscher Frauenbund hadde fylt et stort behov, for nettopp i de forløpne 50 år med de stode omveltninger på det sosiale, det økonomiske og det politiske område var det av den aller største betydning at katolske kvinner sluttet seg sammen for i all offentlighet på den katolske tros grunnlag å ivareta og verge kvinnens verdighet, hennes rettigheter og plikter mot tidens ødeleggende tendenser. Denne oppgave hadde K.D.F. løst, ble det forsikret, på en fremragende måte, modig og uselvisk, i uforferdet kamp mot tidens oppløsende krefter. Ønskene for fremtiden var mange og hjertelige. Dr. Adenauer formulerte sitt ønske slik: «Mätte K.D.F. i fremtiden bli en vesentlig faktor i Tysklands offentlige og religiøse liv!» —

Til slutt leste kardinal Frings opp en håndskrivelse fra Pave Pius XII hvor Den hellige far i hjertelige, anerkjennende ord ga uttrykk for sin takk for den store innsats Forbundet hadde gjort på så mange felter og med meget hell.

UNGARN

Kardinal Mindszenty's sekretær løslatt.

Kardinal Mindszenty's tidligere sekretær, mgr. *Andreas Zakar*, virker nå som kapellan i Budapest, heter det i en meddelelse i det katolske hierarkis offisielle organ i Budapest *Magyar Kurir*. Dr. Zakar ble satt på frifot i 1953. Som kjent ble han i november 1948 på vei hjem etter å ha lest messen slått ned på gaten og overgitt til statspolitiet. Kardinal *Mindszenty* traff ham igjen noen uker senere som medanklaget under den skinn-prosess som ble satt i scene mot kardinalen Dr. Zachar ble dømt til 6 års tukthus.

Protestantisk enhetsfront mot Kirken under Sovjetstjernen?

I desember i fjor fremkastet den kommunistiske statsminister i Ungarn, *Imry Nagy*, idéen til opprettelsen av en europeisk «protestantisk front» mot Kirken på begge sider av jernteppet, og til et intimere samarbeid med de engelske protestanter. *Nagy påberopte seg i denne forbindelse uttrykkelig en brosjyre «Ufeilbarlige villfarelser» som nettopp var utkommet i England, og som var blitt anbefalt av erkebiskopen av Canterbury, dr. Geoffrey F. Fischer (jfr. artikkelen s. 20).*

I Wien satte man den ungarske statsministers oppfordring i forbindelse med kirkepresident *Niemöllers* besøk i Budapest

NORSK KONSERTDIREKSJON

Mandag 22. februar kl. 20
i Universitetets Aula
til inntekt for flyktningene.

Pater THORALF NORHEIM
Klaver-aften
Händel, Schubert, Grieg, Ravel,
Messiaen, César Franck.

Billetter kr. 3—6 i Dagblad-centralen
kl. 8.30—17 fra 17. febr. Tlf. 33 35 78.

FASTELAVNSFEST

til inntekt for feriehjemmet

«Persbråten»

i foreningslokalet Akersv. 5, Oslo.

Lørdag 27. februar kl. 17: Barneaften.
Søndag 28. febr. kl. 18.30: For voksne.
Åpen for loddsalg — kirkekafe etter
messene. Ta venner og kjente med.

Mariakongregasjonen.

For nedsatt hørsel
anbefales

Acousticon

HØREAPPARATER

«Folkeapparatet»

Rimelig i anskaffelse

Billig i bruk

Skriv og be om brosjyre

Eirik Høy

Akersgt. 8 III, Oslo

VOR FRUE HOSPITALS BASAR

til inntekt for Hospitalets drift

er åpen alle hverdager fra kl. 10—21. Søndag fra kl. 13—21
i Hospitalet, Ullevålsveien 2, Oslo.

Basaren omfatter vesentlig håndarbeider, dessuten en Barneserie
Kaffeservice etc. — Kjøp lodder.

i november. Den 27. november avga han en erklæring til det kommunistiske telegrambyrå i Budapest «mot opprustning og for fred».

Det amerikanske katolske pressebyrå NCWC meldte i forbindelse med Niemöllers besøk i Budapest at han hadde hatt flere samtaler med protestantiske biskoper og at man herunder hadde drøftet planer som kunne bidra til å styrte kristelige demokratiske union, som er Adenauers parti, som et parti «kontrollert» av Vatikanet og således betyr en fare for den tyske protestantisme.

Kalvinistiske kirkeledere som støtter kommuniststyret.

I et av desembernummerne til den ungarske avis *Kronika* forteller den kalvinistiske predikant dr. *Josef Herezegh* om protestantiske kirkeledere som støtter kommunistisk styre. Til dem hører i første rekke dekanen ved det protestantisk-teologiske fakultet i Praha, kalvinisten *Josef Hromádka* som i flere år var gjestedosent ved det kalvinistiske universitetet i Princetown. Ikke med et ord protesterte han mot den russiske og tsjekkiske imperialismes avskyelige fremferd, men lekket med sin autoritet det brutale slag som tvang en million ungarere til å forlate sin jord i den del av Ungarn som ble inkorporert i Tsjekkoslovakia. Senere ble han promovert til æresdoktor ved det ungarske teologiske fakultet.

Til denne kategori hører også den kalvinistiske biskop i Budapest *Albert Bereczky* som er en svoger av *Zoltan Tildy*.

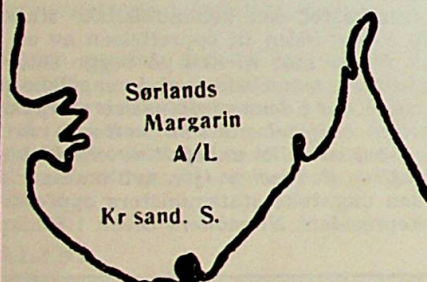
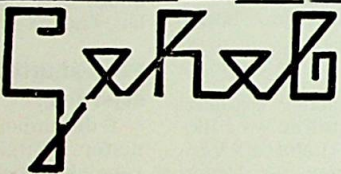

Under den røde revolusjon brakte han det til å bli «biskop». Da sovjets soldater for fram som villmenn og skjendet tusenvis av ungarske kvinner, presterte han ikke så meget som et grynt til protest. Han taler heller aldri om de mange tusen ungarere som fremdeles lever i krigsfangenskap i Sovjet. Også han er blitt belønnet med en æresdoktorgrad!

Sovjets forsøk på å rekruttere foreldreløse krigsbarn til sine militærakademier motarbeides.

Katolske geistlige i Ungarn og Tsjekkoslovakia har innledet en aksjon for å motarbeide Sovjets forsøk på å rekruttere foreldreløse krigsbarn til Den røde hærs militærskoler. Russiske eksperter har regnet ut at der i disse staters vaisenhus lever i dag 1 million barn. Av disse ville det hvert år kunne overføres ca. 150 000 gutter til de russiske militærakademier.

Guds Mor fortrenger både Marx og Lenin.

Maria-året må for enhver pris undertrykkes med alle til rådighet stående midler ellers vil «Maria-kulten fortrenge både Marx og Lenin», erklærer en av de ledende kommunistiske teoretikere i Ungarn, *Joseph Revai*. Revai er formann for propagandakontoret til de ungarske kommunisters sentralkomité (Agiprop). Til en forsamling av «kulturskapende» kommunister i Beograd — man må i sannhet ha en underlig oppfatning av begrepet kultur på de kanter — uttalte

MANDAL		
GERH. CHRISTENSENS SØNNER Manufakturforretning Mandal	ANNA SVEINDALS EFTF.'s Bokhandel Mandal	OLUF LOHNE Jernvarer - Bygningsartikler Rør og Sanitærartikler Mandal
KRISTIANSAND S.		
SØRLANDS MARGARIN A/L Kristiansand S. Sørlands Margarin A/L Kr sand. S.	 Konditori og Kafé	FORRETNINGEN FOR TAPET OG KUNST ARTIKLER Kristiansand S. Kongensgt. vis a vis St. Josephs hospital Telefon 3930
	BLIKKENSLAGER GÜNTHER Tlf. 2685 Kristiansand S.	
 Knut Lie 3 Byens Stabbur TELEFON 2234 KRISTIANSAND S. VIS A VIS NORGES BANK Fetevareforretning - Salater - En gros og en detalj	 Tollbodgt. 2 - Kristiansand S.	
	TOR RUUD Aut. Rørleggerforetning Hannevik Terrasse 5 - Kristiansand S.	
HALVARD THORSEN A/S Aut. Rørleggerforretning Kr. 4gt. 17 - Kristiansand S.	SIGURD TVEDT Ur & Brilleoptikk Telefon 3427 - 4428 Kristiansand S.	HEISFABRIKK Brødrene Reber Vikeland st. Sørlandet

Revai nylig: «Om vi tillater de katolske reaksjonære elementer uinnskrenket å gjennomføre sitt Maria-program, da vil Maria-kulten atter løpe av med seieren over den ungarske ungdomsånd». En gjenopplivelse av troen ville ifølge Revai være farligere for kommunismen enn en eskadre superbombere fra den kapitalistiske verden.

Det heter videre i en melding at den kommunistiske undervisningsminister i Tsjekkoslovakia, *Zdenek Nejedly*, har forordnet to ukentlige plikttimer for samtlige skoler og alders-trinn hvor barna skal opplyses om «den fare Maria-kulten innebærer for det folkedemokratiske styre».

UKRAINA

Kirkens skjebne i dette ulykkelige land.

Den ukrainske katolske kirke som før bolsjevikene satte inn med sin grusomme forfølgelse tallet 6 millioner troende,

fører sin heltmodige kamp videre. Tallet på de troende er trass i forfølgelsene ikke blitt mindre, men metropoliten *Slipyy* og syv andre biskoper er deportert til Sibir eller brakt av dage. En undergrunnskirke som ledes av professor *Lavriwskyj* holder katolisismen levende. Professoren sendte nylig et budskap til den vestlige verden som bekrefter forfølgelsen. I dette budskap heter det bl. a.: «Prestene befinder seg i fengsel eller i Sibir. Noen som ennå er her holder liv i seg som grovarbeidere. I fritiden oppfyller de sine geistlige plikter i våre nye katakomber. Folket holder fast ved troen og går ofte mange mil for å kunne overvære en messe eller for å skrifte. På et fjernt sted i fjellene hvor kirken ennå ikke er stengt, var nylig 20 000 troende forsamlet, hvorav de fleste hadde måttet tilbakelegge mange mil for å nå fram. En djevlsk terror raser over alt, og det er meget vanskelig å få tilbrakt en eneste natt i ro.»

HAMAR		
HEDMARK MEIERI HAMAR	NEBB'S HAMAR-AVDELING A/S	
HUGO HOFFSTEN Handelsgartneri og Blomsterforretning H a m a r	M. GRAVDAHL BOK OG PAPIRHANDEL Tlf. 1900 - Hamar	OSKAR WIIK Herreekvipering Skotøy Reiseartikler Strandgaten, Hamar
KNUTSTAD & HOLEN FISK OG VILT H a m a r	VESTBYEN KOLONIAL Kr. Johansen Tlf. 1339 - 1362 Hamar	KR. MOHN Urmaker - Optiker Hamar
FREDRIKSTAD		
FREDRIKSTAD MEIERI	ALFR. GRØNNEBERG Urmaker & Optiker Fredrikstad	BIRGER W. DUES FARVEHANDEL Malerverer - Vaskeartikler Parfymeri Tlf. 2806 - Fredrikstad
HARTVIG SØRENSEN Alt i arbeidsklær og regntøy Spesialforretning	HALVORSEN & BJØRK A/S Aut. installatør og radioforhandler Fredrikstad	GULLSMED WESSMANN Fredrikstad
DRAMMEN		
HARALD LYCHE & CO. Bøker - Papir - Toalettsaker Sportsartikler - Leketøy	Gustav Thielemann Pølse- og hermetikkfabrikk DRAMMEN	
H. Kolderup N. Storgate 12, Bragernes Telefon 1362 - Privat 3648	Alltid først med det siste...! <i>ANDR. Thorkildsen's</i> Utstyrsvare- og manufaktur, Drammen	

OSLO

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRA

Ullevålsv. 1 - Oslo

Tlf. 33 23 34 - 33 22 46

Privat 41 64 78 - 69 43 72

Vi
anbefaler
våre
annonsører
til alle
katolske
institusjoner!

SØREN HANSEN
Kolonialforretning

Langes gate 6 - Oslo
Telefon 33 77 34

**A SPARE ER EN VANE-
SAK, EN VILJESAK, EN
KARAKTERSAK**

«KLAR»

Fåes i banker over hele landet

Martin Olsen

Overrettssakfører

Stortingsgt. 4 - Telf. 41 67 39
OSLO

*All slags
forsikring*

ANTH. B NILSEN & CO'S
ASSURANCEBUREAU A/S

Rådhusgaten 27, Oslo.

Telefon 41 01 10.

HERMAN H. RITTERS
ESKEFABRIKK

Chr. Kroghsgt. 30, Oslo
Tlf. 42 34 66

SYKEHUS - BOLIGER - ØKONOMIAVDELINGER

C. Thune-Larsens
ARKITEKTKONTOR

Dalsveien 33 - Slemdal - Oslo

G. GALLIGANI

PRYD- OG BRUKSKUNST

OSLO

ODDVAR J. LODENG
MURMESTER & ENTREPRENØR

ØKONOM Centralopvarmning

Inneh.: Trygve A. Engh

Tlf. 42 51 33 - Oslo

Varme — Ventilasjon — Damp
Varmtvann — Olje — Stoker
Fyring — Kjelerrep. — Ettersyn

WISBECH
ANTIKVARIAT

Majorstua - Oslo

MASKIN- OG ELEKTROTEKNISKE
FABRIKKER

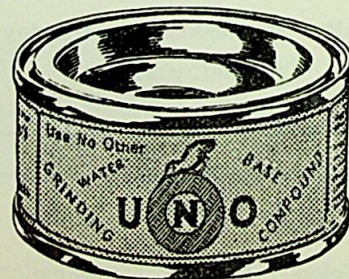
JOHAN OLSEN & SØNNER

Murmester & Entreprenørforretning

Etablert 1896

Kongensgate 17, Oslo

Telefon 42 99 90

**Beste
og hurtigste
slipemiddel
for lager og
ventiler**